

Lege nr. 136/1995
din 29/12/1995

privind asigurările și reasigurările în România

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. - În România, activitatea de asigurare se desfășoară sub forma asigurărilor facultative și obligatorii, precum și a operațiunilor de reasigurare, de societăți comerciale de asigurare, de asigurare-reasigurare și societăți de reasigurare, denumite în continuare asigurători, respectiv reasigurători.

Art. 2. - În asigurarea facultativă raporturile dintre asigurat și asigurător, precum și drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de asigurare.

Art. 3. - În asigurarea obligatorie raporturile dintre asigurat și asigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți sunt stabilite prin prezenta lege.

Art. 4. - Este obligatorie asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule.

Art. 5. - Asigurarea obligatorie se practică numai de asigurătorii autorizați de Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare.

Asigurătorii care au primit autorizarea prevăzută la alineatul precedent au obligația să realizeze asigurarea, eliberând un înscris probator al asigurării.

Art. 6. - Operațiunile de reasigurare completează activitatea de asigurare prin cedarea și primirea unor riscuri pe piața internă și internațională de asigurări.

Cedarea în reasigurare pe piața internațională se va face numai în măsura în care riscurile care fac obiectul reasigurării nu pot fi plasate pe piața internă.

În operațiunile de reasigurare, raporturile dintre reasigurat și reasigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de reasigurare.

Art. 7. - Persoanele fizice și juridice române încheie contractele de asigurare cu societăți stabilite în România, cu excepția cazurilor în care asigurările solicitate nu se practică pe piața internă.

Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare face publică lista societăților autorizate să funcționeze în România și felurile de asigurări practicate.

Art. 8. - Constatarea producerii riscurilor asigurate, evaluarea pagubelor, stabilirea și plata despăgubirilor și a sumelor asigurate se efectuează în condițiile legii, pentru asigurările obligatorii sau ale contractului de asigurare, în cazul asigurărilor facultative.

CAPITOLUL II
Contractul de asigurare

Secțiunea 1
Încheierea contractului. Drepturi și obligații

Art. 9. - Prin contractul de asigurare, asiguratul se obligă să plătească o primă asigurătorului, iar acesta se obligă ca, la producerea unui anume risc, să plătească asiguratului sau beneficiarului despăgubirea sau suma asigurată, denumită în continuare indemnizație, în limitele și în termenele convenite.

Art. 10. - Contractul de asigurare se încheie în formă scrisă și va cuprinde:

- numele sau denumirea, domiciliul sau sediul părților contractante;
- obiectul asigurării: bunuri, persoane și răspundere civilă;
- riscurile ce se asigură;
- momentul începerii și cel al încetării răspunderii asigurătorului;
- primele de asigurare;
- sumele asigurate;
- alte elemente care stabilesc drepturile și obligațiile părților.

Contractul de asigurare nu se poate dovedi prin martori, chiar dacă există un început de dovadă scrisă.

Art. 11. - Dovada încheierii contractului de asigurare rezultă și din emiterea și trimiterea unui document de asigurare, cum ar fi polița sau certificatul, cererea de plată a primei ori din înscrisul prin care se manifestă voința asigurătorului de a încheia contractul.

Art. 12. - Documentul de asigurare poate fi, după caz, nominal, la ordin sau la purtător.

Art. 13. - Persoana care urmează să încheie asigurarea este obligată să răspundă în scris la întrebările formulate de asigurător, cu privire la împrejurările esențiale referitoare la risc, pe care le cunoaște.

Dacă împrejurările esențiale privind riscul se modifică în cursul executării contractului, asiguratul este obligat să comunice în scris asigurătorului schimbarea.

Art. 14. - Dacă, înainte de a începe obligația asigurătorului, riscul asigurat s-a produs sau producerea lui a devenit imposibilă, precum și în cazul în care, după începerea obligației asigurătorului, producerea riscului asigurat a devenit imposibilă, contractul se reziliază de drept.

Art. 15. - Plata primelor se face la sediul asigurătorului sau al împuterniciților săi, în lipsa unei alte clauze înscrise în contractul de asigurare, stabilită între părți.

Art. 16. - Dovada plății primelor de asigurare revine asiguratului, înscrisul constatator fiind polița de asigurare, chitanța, dispoziția de plată sau alt document probator al plății.

Art. 17. - Dacă nu s-a convenit altfel, contractul de asigurare se reziliază în cazul în care sumele datorate de asigurat, cu titlu de primă, nu sunt plătite în termenul prevăzut în contractul de asigurare.

Art. 18. - Asigurătorul are dreptul de a compensa primele ce i se datorează până la sfârșitul anului de asigurare, în temeiul oricărui contract, cu orice indemnizație convenită asiguratului sau beneficiarului.

Art. 19. - Asiguratul este obligat să comunice asigurătorului producerea riscului asigurat, în termenul prevăzut în contractul de asigurare.

În caz de neîndeplinire a obligației prevăzute la alineatul precedent asigurătorul are dreptul să refuze plata indemnizației, dacă din acest motiv nu a putut determina cauza producerii evenimentului asigurat și întinderea pagubei.

Art. 20. - În cazurile stabilite prin contractul de asigurare, în asigurările de bunuri și de răspundere civilă, asigurătorul nu datorează indemnizație, dacă riscul asigurat a fost produs cu intenție de către asigurat sau către beneficiar ori de către un membru din conducerea persoanei juridice asigurate, care lucrează în această calitate.

Dispozițiile alineatului precedent se aplică, dacă părțile convin, și în cazul în care riscul asigurat a fost produs de către:

a) persoanele fizice majore care, în mod statornic, locuiesc și gospodăresc împreună cu asiguratul sau beneficiarul;

b) prepușii asiguratului sau ai beneficiarului.

Art. 21. - În cazul în care contractul de asigurare este modificat, prin acordul părților, denunțat ori este reziliat, plata ori, după caz, restituirea primelor se va face conform contractului de asigurare sau hotărârii judecătorești.

Art. 22. - În limitele indemnizației plătite în asigurările de bunuri și de răspundere civilă, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării contra celor răspunzători de producerea pagubei.

Asiguratul răspunde de prejudiciile aduse asigurătorului prin acte care ar împiedica realizarea dreptului prevăzut la alineatul precedent.

Asigurătorul poate renunța, în totalitate sau în parte, la exercitarea dreptului prevăzut la alin. 1, conform contractului de asigurare, cu excepția cazului când paguba a fost produsă cu intenție.

Art. 23. - Asigurătorul poate opune titularului sau deținătorului documentului de asigurare ori terțului sau beneficiarului, care invocă drepturi derivând din acesta, toate excepțiile care sunt opozabile contractului inițial.

Secțiunea a 2-a Asigurarea de bunuri

Art. 24. - În asigurarea de bunuri, asigurătorul se obligă ca la producerea riscului asigurat să plătească asiguratului, beneficiarului desemnat sau celor în drept o despăgubire.

Art. 25. - Asiguratul trebuie să aibă un interes cu privire la bunul asigurat.

Art. 26. - Asiguratul este obligat să întrețină bunul asigurat în bune condiții și în conformitate cu dispozițiile legale, în scopul prevenirii producerii riscului asigurat.

Asigurătorul are dreptul să verifice modul în care bunul asigurat este întreținut.

În cazurile prevăzute în condițiile de asigurare, la producerea riscului, asiguratul este obligat să ia, pe seama asigurătorului și în cadrul sumei la care s-a făcut asigurarea, potrivit cu împrejurările, măsuri pentru limitarea pagubelor.

Art. 27. - Despăgubirile ce se plătesc de asigurător se stabilesc în funcție de starea bunului din momentul producerii riscului asigurat.

Despăgubirile nu pot depăși valoarea bunului din momentul producerii riscului asigurat, cuantumul pagubei și nici suma la care s-a făcut asigurarea, dacă nu s-a prevăzut altfel în contractul de asigurare.

În contractul de asigurare poate fi stipulată o clauză conform căreia asiguratul rămâne propriul său asigurător pentru o franșiză sau o sumă determinată care nu se despăgubește de către asigurător.

Art. 28. - În cazul în care contractul de asigurare s-a încheiat pentru o sumă asigurată, inferioară valorii bunului, despăgubirea convenită se reduce corespunzător raportului dintre suma prevăzută în contract și valoarea bunului, dacă nu s-a convenit altfel prin contract.

Art. 29. - În cazul existenței mai multor asigurări încheiate pentru același bun, fiecare asigurător este obligat la plată, proporțional cu suma asigurată și până la concurența acesteia, fără ca asiguratul să poată încasa o despăgubire mai mare decât prejudiciul efectiv, consecință directă a riscului.

Asiguratul are obligația să declare existența altor asigurări pentru același bun la asigurătorii diferiți, atât la încheierea contractului de asigurare, cât și pe parcursul executării acestuia.

Art. 30. - În lipsă de prevedere contrară în contractul de asigurare, în cazul în care bunul asigurat este înstrăinat, contractul de asigurare se reziliază.

Secțiunea a 3-a Asigurarea de persoane

Art. 31. - În asigurarea de persoane, asigurătorul se obligă ca, la producerea riscului asigurat, să plătească o sumă asigurată.

Asigurarea în vederea unui risc privind o altă persoană decât aceea care a încheiat contractul de asigurare se poate încheia potrivit contractului de asigurare.

Art. 32. - Suma asigurată se plătește asiguratului sau beneficiarului desemnat de acesta. În cazul decesului asiguratului, dacă nu s-a desemnat un beneficiar, suma asigurată se plătește moștenitorilor asiguratului, în calitate de beneficiar.

Art. 33. - Desemnarea beneficiarului se poate face fie la încheierea contractului, fie în cursul executării acestuia, prin declarația scrisă comunicată asigurătorului ori prin testament.

Înlocuirea sau revocarea beneficiarului se poate face oricând în cursul executării contractului, în modul prevăzut la alineatul precedent.

Art. 34. - Dacă asiguratul nu a dispus altfel, atunci când sunt mai mulți beneficiari desemnați, aceștia au drepturi egale asupra sumei asigurate.

Art. 35. - Asigurătorul nu datorează suma asigurată, dacă riscul asigurat a fost produs prin sinuciderea asiguratului în termen de 2 ani de la încheierea contractului de asigurare ori prin comiterea cu intenție de către asigurat ori beneficiar a unor fapte grave prevăzute în contractul de asigurare.

Dacă un beneficiar a produs intenționat decesul asiguratului, suma asigurată se plătește celorlalți beneficiari desemnați sau moștenitorilor.

Art. 36. - În asigurările la care se constituie rezerve de prime, asiguratul poate să înceteze plata primelor cu dreptul de a menține contractul la o sumă asigurată redusă sau de a-l rezilia, solicitând restituirea rezervei constituite, conform contractului de asigurare.

Art. 37. - Asiguratul poate să ceară repunerea în vigoare a asigurării la care se constituie rezerva de prime, în cazurile prevăzute în contractul de asigurare.

Art. 38. - Suma asigurată de datorează, independent de sumele convenite asiguratului sau beneficiarului, din asigurările sociale, de repararea prejudiciului de către cei răspunzători de producerea, precum și de sumele primite de la asigurător în temeiul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagubele produse prin accidente de autovehicule.

Creditorii asiguratului nu au dreptul să urmărească suma asigurată convenită beneficiarului.

Art. 39. - Prin contractul de asigurare se poate prevedea ca sumele asigurate să fie plătite asiguraților pe bază de amortizare sau în alte modalități.

Art. 40. - Drepturile asiguraților asupra sumelor rezultând din rezerva de prime ce se constituie la asigurările de persoane pentru obligații de plată scadente în viitor nu sunt supuse prescripției.

Secțiunea a 4-a Asigurarea de răspundere civilă

Art. 41. - În asigurarea de răspundere civilă, asigurătorul se obligă să plătească o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde în baza legii față de terțele persoane păgubite și pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil.

Prin contractul de asigurare se poate cuprinde în asigurare și răspunderea civilă a altor persoane decât a celei care a încheiat contractul.

Art. 42. - Drepturile persoanelor păgubite se vor exercita împotriva celor răspunzători de producerea pagubei.

Asigurătorul poate fi chemat în judecată de persoanele păgubite în limitele obligațiilor ce-i revin acestuia din contractul de asigurare.

Art. 43. - Despăgubirea se stabilește pe baza convenției dintre asigurat, persoana păgubită și asigurător, potrivit contractului de asigurare ori prin hotărâre judecătorească.

Pentru stabilirea despăgubirii, în cazul evenimentelor petrecute pe teritoriul României, părțile sunt obligate, dacă nu ajung la înțelegere, să supună litigiul soluționării unui organ de jurisdicție român.

Art. 44. - Asigurătorul plătește despăgubirea nemijlocit celui păgubit în măsura în care acesta nu a fost despăgubit de asigurat, despăgubire ce nu poate fi urmărită de creditorii asiguratului.

Despăgubirea se plătește asiguratului în cazul în care acesta dovedește că a despăgubit pe cel păgubit.

Secțiunea a 5-a Alte asigurări

Art. 45. - Dispozițiile prezentului capitol se aplică și în cazul încheierii altor asigurări, în măsura în care, prin lege sau prin acorduri internaționale la care România este parte, nu se prevede altfel.

Secțiunea a 6-a Reasigurarea

Art. 46. - Prin reasigurare:

a) asiguratorul, în calitate de reasigurator, primește prime de reasigurare, în schimbul cărora contribuie, potrivit obligațiilor preluate, la suportarea indemnizațiilor pe care reasiguratul le plătește la producerea riscului care a făcut obiectul reasigurării;

b) asiguratorul, în calitate de reasigurat, cedează prime de reasigurare, în schimbul cărora reasiguratorul contribuie, potrivit obligațiilor preluate, la suportarea indemnizațiilor pe care reasiguratul le plătește la producerea riscului care a făcut obiectul reasigurării.

Art. 47. - Reasigurarea nu stinge obligațiile asiguratorului și nu stabilește nici un raport juridic între asigurat și reasigurator.

CAPITOLUL III Asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule

Art. 48. - Persoanele fizice și cele juridice, care dețin autovehicule supuse înmatriculării în România, sunt obligate să le asigure pentru cazurile de răspundere civilă ca urmare a pagubelor produse prin accidente de autovehicule pe teritoriul României.

Persoanele care intră pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în străinătate se consideră asigurate, în condițiile prezentei legi, dacă îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

a) posedă documentele internaționale de asigurare valabile pe teritoriul României;

b) numărul de înmatriculare atestă existența asigurării potrivit convenției bilaterale încheiate între Biroul asiguratorilor de autovehicule din România și Biroul asiguratorilor de autovehicule din țara de origine.

Fac excepție de la dispozițiile prezentului articol persoanele fizice și juridice, pe timpul utilizării autovehiculelor pentru cursele de întreceri, raliuri sau antrenamente, care se pot asigura facultativ pentru astfel de riscuri.

Art. 49. - Asiguratorul acordă despăgubiri pentru prejudiciile de care asigurații răspund, în baza legii, față de terțe persoane păgubite prin accidente de autovehicule, precum și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil.

Despăgubirile se acordă indiferent de locul în care au fost produse accidentele de autovehicule, atât în timpul mersului, cât și în timpul staționării.

Despăgubirile se plătesc și pentru pagubele produse de existența sau funcționarea instalațiilor montate pe autovehicule, precum și pentru pagubele produse de remorci ori atașe.

Art. 50. - Despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuieli de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea sau distrugerea de bunuri.

În caz de vătămare corporală sau deces, despăgubirile se acordă pentru persoanele aflate în afara autovehiculului care a produs accidentul, iar pentru persoanele aflate în acel autovehicul, numai dacă acestea nu erau transportate în baza unui raport contractual existent cu deținătorul autovehiculului respectiv.

Pentru avarierea sau distrugerea bunurilor, despăgubirile se acordă pentru bunurile aflate în afara autovehiculului care a produs accidentul, iar pentru bunurile aflate în acel autovehicul, numai dacă acestea nu erau transportate în baza unui raport contractual existent cu deținătorul autovehiculului respectiv, precum și dacă nu aparțineau deținătorului ori conducătorului autovehiculului, răspunzător de producerea accidentului.

Art. 51. - Despăgubirile, astfel cum sunt prevăzute la art. 49 și 50, se acordă și în cazul în care cel care conducea autovehiculul, răspunzător de producerea accidentului, este o altă persoană decât asiguratul.

Despăgubirile se plătesc și atunci când persoanele păgubite nu au domiciliul, reședința sau sediul în România.

În caz de vătămare corporală sau deces al unei persoane ori de avariere sau distrugere de bunuri, se acordă despăgubiri dacă autovehiculul care a produs accidentul este identificat și asigurat, chiar dacă autorul accidentului a rămas neidentificat.

Art. 52. - În cazul în care, pentru același deținător de autovehicul, la data producerii accidentului există mai multe asigurări valabile, despăgubirea se suportă în părți egale de către toți asigurătorii.

Asiguratul are obligația de a informa asigurătorul despre încheierea unor astfel de asigurări cu alți asigurători.

Art. 53. - Nivelul primelor de asigurare, limita maximă a despăgubirilor de asigurare, termenele de plată, sancțiunile și alte elemente cu privire la aplicarea asigurării se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor.

Art. 54. - Despăgubirile se stabilesc pe baza convenției dintre asigurat, persoana păgubită și asigurător ori, în cazul în care nu s-a realizat înțelegerea, prin hotărâre judecătorească pronunțată în România.

În cazurile în care despăgubirile nu urmează să fie recuperate potrivit prevederilor art. 58, convenția prevăzută la alin. 1 poate fi încheiată și de către conducătorul autovehiculului răspunzător de producerea accidentului, altul decât asiguratul.

Convenția încheiată numai între asigurat și persoana păgubită, urmată de o hotărâre judecătorească de expedient, care consfințește tranzacția acestora, nu-l obligă pe asigurător la plată.

În cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească, asigurații sunt obligați să se aplece în proces. Citarea în proces a asigurătorului este obligatorie.

Art. 55. - Despăgubirile se plătesc de către asigurător nemijlocit persoanelor fizice sau juridice păgubite, în măsura în care acestea nu au fost despăgubite de asigurat.

Despăgubirile nu pot fi urmărite de creditorii asiguratului.

Despăgubirile se plătesc asiguraților, dacă aceștia dovedesc că au despăgubit pe cei păgubiți și despăgubirile nu urmează să fie recuperate potrivit prevederilor art. 58.

Art. 56. - Persoanele care folosesc pe teritoriul României autovehicule înmatriculate în străinătate și nu sunt asigurate în străinătate, potrivit prevederilor art. 48 alin. 2, sau ale căror asigurări expiră în timpul aflării pe teritoriul României, datorează primele de asigurare, corespunzător perioadei de la intrarea, respectiv expirarea valabilității asigurării, până la ieșirea autovehiculului din țară.

La intrarea și ieșirea din țară, organele poliției de frontieră de la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat a României vor controla documentele de asigurare și vor solicita deținătorului autovehiculului dovada plății primei de asigurare datorate.

Persoanele neasigurate, care nu pot face, la control, dovada asigurării ori a plății acesteia, vor fi îndrumate să achite primele datorate la organele de la punctul de control, desemnate în acest scop.

Art. 57. - Drepturile persoanelor păgubite prin producerea accidentelor de autovehicule se exercită împotriva celor răspunzători de producerea pagubei. Aceste drepturi se pot exercita și direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, stabilită în prezentul capitol, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei.

Drepturile persoanelor păgubite prin accidente produse de autovehiculele deținute de persoane asigurate în străinătate se exercită împotriva asigurătorului prin Biroul asigurătorilor de autovehicule din România, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 48 alin. 2.

Art. 58. - Asigurătorul recuperează sumele plătite drept despăgubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei, în următoarele cazuri:

- a) accidentul a fost produs cu intenție;
- b) accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție;
- c) accidentul a fost produs în timpul când autorul infracțiunii săvârșite cu intenție încearcă să se sustragă de la urmărire;
- d) persoana răspunzătoare de producerea pagubei a condus autovehiculul fără consimțământul asiguratului.

Art. 59. - Asigurații sau reprezentanții acestora sunt obligați să înștiințeze în scris asigurătorul despre producerea evenimentului asigurat în termen de 4 zile lucrătoare de la data acestuia, cu excepția cazurilor de forță majoră în care termenul de 4 zile lucrătoare începe de la data încetării acestora.

CAPITOLUL IV Fonduri de protecție

Art. 60. - În vederea protejării asiguraților, prin contribuția asigurătorilor, se constituie Fondul de protejare a asiguraților destinat plăților de despăgubiri și sume asigurate în caz de faliment al societăților comerciale din domeniul asigurărilor.

Fondul se va constitui și se va administra de către Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare din Ministerul Finanțelor, care va stabili anual o cotă procentuală ce se va aplica asupra volumului de prime brute încasate de societățile de asigurare, de asigurare-reasigurare și de reasigurare și va elabora norme privind utilizarea acestuia.

Art. 61. - În vederea protejării victimelor accidentelor de circulație auto, soldate cu vătămări corporale sau decese, în care autorul a rămas neidentificat și autovehiculul este neasigurat, se constituie Fondul de protecție a victimelor străzii.

Acest fond se va constitui și se va administra de către Biroul asigurătorilor de autovehicule, care va stabili o cotă procentuală ce se va aplica asupra volumului de prime brute încasate pentru asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto de către societățile autorizate și va elabora norme privind utilizarea fondului, cu avizul Ministerului Finanțelor.

CAPITOLUL V Sanctiuni

Art. 62. - Pentru neplata la termen a sumelor destinate fondurilor constituite conform art. 60 și 61 se calculează majorări de întârziere, conform normelor elaborate de către Ministerul Finanțelor. Majorările de întârziere vor fi virate în contul fondurilor respective.

În cazul repetării faptei de la alin. 1 se poate lua și măsura suspendării activității, de până la un an.

Art. 63. - Refuzul societății comerciale autorizate de a încheia asigurarea obligatorie, la cererea asiguratului, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 2.000.000 lei, putându-se lua și măsura suspendării activității, pe o perioadă de până la un an.

Art. 64. - Încălcarea de către persoanele fizice și juridice a obligației de asigurare prevăzute la art. 48 și 56 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50.000 lei la 200.000 lei și cu reținerea certificatului de înmatriculare a autovehiculului, până la prezentarea documentului privind încheierea asigurării.

Art. 65. - Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 63 din prezenta lege se fac de către personalul de specialitate din Ministerul Finanțelor, împuternicit în acest scop, iar cele prevăzute la art. 64, de către ofițerii și subofițerii de poliție.

Art. 66. - Pentru măsura de suspendare a activității societății comerciale, prevăzută la art. 63, și, respectiv, de reținere a certificatului de înmatriculare, prevăzută la art. 64, contestația se va depune la instanțele de judecată competente, potrivit legii.

Art. 67. - Nivelul amenzilor de la art. 63 și 64 se va actualiza prin hotărâri ale Guvernului, în corelație cu indicele de inflație.

Art. 68. - Reglementarea privind contravențiile prevăzute la art. 63 și 64 se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor.

CAPITOLUL VI Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 69. - Organele de poliție, unitățile de pompieri și celelalte autorități publice competente să constate și să cerceteze accidente de autovehicule sau alte evenimente, după caz, vor comunica, la cererea asigurătorilor, actele și datele cu privire la cauzele și împrejurările producerii riscurilor asigurate și la pagubele provocate în vederea stabilirii și plății de către asigurători a despăgubirilor și a sumelor asigurate.

Art. 70. - Prezenta lege intră în vigoare începând cu data de 1 februarie 1996.

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: Titlul XIII, Cartea I "Despre contractul de asigurare", din Codul comercial, Decretul nr. 471/1971 cu privire la asigurările de stat, republicat în 1988, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.715/1971 pentru stabilirea unor măsuri în executarea Decretului nr. 471/1971, Hotărârea Guvernului nr. 387/1990 privind unele măsuri în legătură cu asigurarea autovehiculelor, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 29 decembrie 1995.
Nr. 136.